

OSCAR WILDE

GÃ KHỔNG LỒ ÍCH KỶ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

GÃ KHỔNG LỒ ÍCH KỶ

OSCAR WILDE
LÊ ANH DŨNG dịch

Gã khổng lồ ích kỷ
(THE SELFISH GIANT)

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

OSCAR WILDE

GÃ KHÔNG LỘ ÍCH KỶ

NHÀ
XUẤT
BẢN
TRẺ

Mỗi chiều tan trường về, bọn trẻ thường chơi trong vườn gã khổng lồ.

Vườn rộng, dễ thương, cỏ xanh mềm mại. khắp vườn mọc những đoá hoa đẹp, trông như các vì sao.

Có mười hai cây đào, hễ xuân sang lại nở rộ những đoá màu hồng thanh mảnh và đến thu về thì nặng trĩu quả mọng.

Chim chóc đậu trên cây, giọng hót ngọt ngào đến nỗi các em thường ngưng chơi đùa lắng tai thưởng thức.

Các em bảo nhau: “Ở đây bọn mình vui quá há!”

Một ngày kia gã khổng lồ trở về lâu đài. Hắn thăm bạn phương xa và nán lại chơi bảy năm. Đến nhà, hắn bắt gặp bọn trẻ đang nô đùa trong vườn.

- Chúng mày làm gì ở đây? - Hắn gào lên, giọng cộc cằn.
- Vườn của tao là của tao. Ai cũng hiểu vậy và trừ tao ra không ai được chơi ở đây.

Thế là hắn xây tường cao, rào kín vườn và dựng tấm bảng: **CẤM VÀO, TRÁI LỆNH SẼ TRỊ TỘI**. Hắn là gã khổng lồ thật ích kỷ.

Bọn trẻ đáng thương giờ đây chẳng còn nơi nào chơi. Các em cố chơi trên đường, nhưng lại bụi bặm và nhiều đá cứng, chẳng thích thú gì.

Tan học, các em thường rảo quanh tường rào cao và nói về khu vườn đẹp bên trong. Các em bảo nhau: “Hồi trước ở trong đó bọn mình vui quá!”

GÃ KHỔNG LỔ GÀO LÊN: “CHŨNG MÀY LÀM GÌ Ở ĐÂY?”

Xuân đến, khắp xứ đâu đâu cũng có những bông hoa nhỏ nhỏ và những chú chim be bé. Tuy nhiên, trong vườn gã khổng lồ ích kỷ vẫn còn mùa đông.

Cũng vì không có bọn trẻ, chim chóc chẳng đòai hoài hát ca trong vườn và cây cối cũng quên cả trở bông.

Có lần, một đóa hoa xinh xinh nhô lên khỏi đám cỏ, nhưng nhác thấy cảnh tượng ấy, hoa tội nghiệp cho bọn trẻ đến nỗi thụt trở lại lòng đất và đi ngủ luôn.

KẸ DUY NHẤT VUI MỪNG LÀ
TUYẾT LẠNH VÀ BĂNG GIÁ.

Kẻ duy nhất vui mừng là tuyết lạnh và băng giá. Chúng reo hò: “Xuân đã quên khu vườn này rồi, tụi mình sẽ ở đây suốt năm.”

Mụ tuyết lấy tấm áo choàng trắng vĩ đại trùm kín mặt cỏ, còn băng giá thì phết lên cây cối một lớp bạc. Rồi chúng rủ gió bắc đến ở chung, và lão đến ngay.

Suốt ngày lão gằm thét khắp vườn, thổi rớt những ống trụ gắn ở miệng ống khói. Lão thốt lên: “Đây là chốn vui vẻ, bọn ta phải mời mưa đá ghé chơi.”

Thế là mưa đá tới. Mỗi ngày y dội trên mái lâu đài ba giờ, cho đến khi đập vỡ gần hết các tấm ngói. Xong rồi y tận lực chạy ào ào nhiều vòng quanh vườn. Hơi thở của y lạnh buốt như nước đá.

Ngồi bên cửa sổ nhìn ra khu vườn trắng xóa, lạnh lẽo, gã khổng lồ ích kỷ than: “Chẳng hiểu sao xuân tới muộn thế. Mình mong thời tiết sẽ thay đổi.”

Nhưng xuân không bao giờ tới, hè cũng chẳng đời nào sang. Thu đem tặng mọi khu vườn khác những quả chín vàng nhưng lại chẳng cho vườn gã khổng lồ một thứ gì.

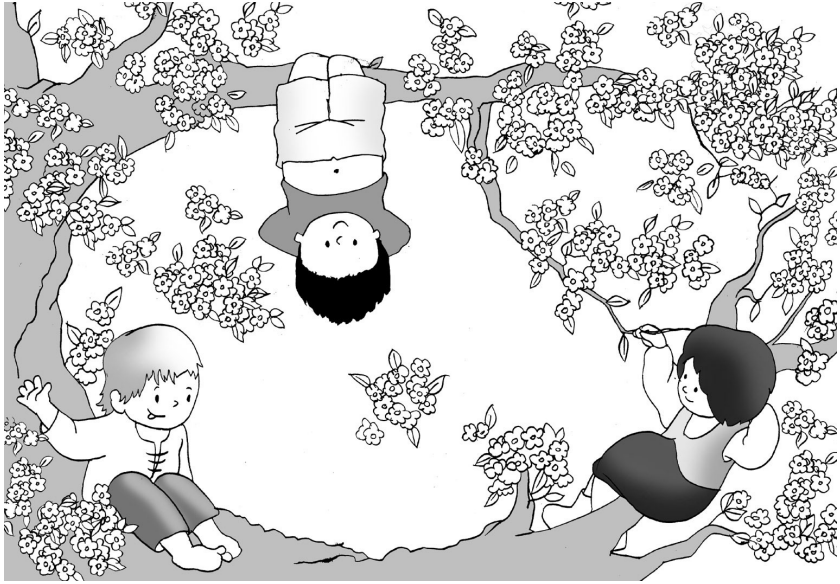
Nàng xuân bảo: “Hắn ích kỷ lắm.” Thế nên nơi ấy bao giờ cũng là mùa đông.

Một buổi sớm còn đang nằm nán trên giường thì gã khổng lồ nghe ra vài âm điệu tươi vui. Nó vang bên tai ngọt ngào đến nỗi hắn ngỡ rằng các nhạc công của đức vua đang đi qua.

Thực ra chỉ là một cánh chim hồng tước nhỏ nhắn đang hót bên ngoài cửa sổ phòng ngủ, nhưng vì đã lâu lắm rồi mới nghe được chim hót trong vườn nên âm thanh này đối với hắn dường như là nét nhạc hay nhất trần gian.

Lúc ấy mưa đá đã ngưng nhảy múa trên đầu hắn, gió bắc cũng thôi gào thét, và một mùi hương dịu dịu theo cửa sổ mở lên đến bên hắn.

“Minh tin rằng cuối cùng xuân đã đến.” Gã khổng lồ nhảy xuống giường và nhìn ra ngoài.

Ở MỖI THÂN CÂY HẮN CÓ THỂ
NHÌN THẤY MỘT EM BÉ.

Hắn bắt gặp một cảnh tượng rất tuyệt vời. Bọn trẻ đã chui qua một lỗ nhỏ ở tường rào và các em đang ngồi vắt vẻo trên những cành cây. Ở mỗi thân cây hắn có thể nhìn thấy một em bé.

Thấy các em trở lại, cây cối vui đến nỗi đã khoác lên lớp áo hoa và dịu dàng đu đưa cánh tay trên đầu các em.

Chim chóc bay quanh và ríu rít reo vui, còn hoa thì ngẩng mặt lên khỏi lớp cỏ xanh và tươi cười.

Ở GÓC VƯỜN XA NHẤT VẪN
CÒN NGUYÊN MÙA ĐÔNG.

Cảnh thật đáng yêu nhưng ở một góc vườn xa nhất vẫn còn nguyên mùa đông. Một chú bé xiu đứng đấy. Chú bé đến nỗi không vói tới cành cây và chú cứ đi loanh quanh gốc, khóc tức tưởi.

Thân cây tội nghiệp vẫn còn phủ nguyên băng giá và tuyết lạnh, còn gió bắc cứ lồng lộng và gào thét trên tàn cây.

“Bé ơi, leo lên em.” Cây nói thế và rón hết sức hạ các cành xuống thật thấp nhưng chú bé lại nhỏ quá.

Gã khổng lồ nao cả lòng khi nhìn ra vườn. “Giờ thì mình biết vì sao xuân chẳng chịu về đây.”

HẮN ĐẶT EM NGÔI TRÊN CÀNH.

Hắn bỏ xuống câu thang và mở cửa trước thật nhẹ nhàng, rồi đi vào vườn. Tuy nhiên, khi thấy hắn, các em nhỏ khiếp hãi bỏ chạy hết, và khu vườn lại hóa ra mùa đông.

Chỉ có chú bé nọ là không chạy đi, vì hai mắt đẫm lệ chú đầu thấy được gã khổng lồ đang tới gần.

AI ĐI QUA ĐỀU THẤY NGƯỜI KHÔNG LỠ
VUI ĐUA CÙNG ĐÀN TRẺ.

Hắn len lén ra phía sau lưng bé, nhẹ nhàng bế lên và đặt em ngồi trên cành. Cây lập tức nở rộ hoa, và chim chóc bay đến, đáp xuống, ca hát, còn chú bé thì đưa tay vít cổ gã khổng lồ và hôn hắn. Các em khác đã chứng kiến hết, cùng chạy ùa vào vườn, mang theo cả mùa xuân trở lại.

TRẺ THƠ LÀ NHỮNG BÔNG HOA ĐẸP NHẤT TRÊN ĐỜI

“Các con, bây giờ vườn này là của các con.” Gã khổng lồ xách chiếc búa to tướng ra đập cho tường rào đổ sập xuống.

Ai đi chợ qua đó đều thấy người khổng lồ vui đùa cùng đàn trẻ trong khu vườn đẹp nhất mà họ chưa bao giờ nhìn thấy.

Năm tháng trôi qua, người khổng lồ trở nên già yếu hơn. Không còn chơi đùa với các em được nữa, ông ngồi trong chiếc ghế bành đờ sộ dõi mắt nhìn theo cuộc vui của các em và chiêm ngưỡng khu vườn của mình.

Ông cảm khái: “Mình có nhiều hoa đẹp đấy, nhưng trẻ thơ mới là những bông hoa đẹp nhất trên đời.”

(Dịch 06.01.1999)

Gã không lồ ích kỷ

LÊ ANH DŨNG dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản :

LÊ HOÀNG

Biên tập :

QUỐC ÂN

Bìa và minh họa:

TRUNG DŨNG

Sửa bản in :

LY LY

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - TP. HCM

ĐT: 9.316289 - 9.317849 - 9.316211

E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn